

دایرة المعارف مصوّر

جنگجویان

۲۵۰۰ سال زندگی در اماتیک سربازان
از سامورایی‌های ژاپنی تا تک‌تیراندازهای آمریکایی

دایرةالمعارف مصور جنگجویان

نویسنده: آر. جی. گرنٹ
سرپرست مترجمان: حامد قدیری
مدیر هنری: سلمان رئیس عبداللہی

مترجمان: نگار باغبانی، حانیه سادات رضازاده، حمیدہ اکبری
صفحه آرای: محمد محمدی، سمانہ سادات سیدہرقی

ناشر: سایان
اسکن و پردازش تصاویر: پارسیان
لیتوگرافی، چاپ: ستاره سبز
صحافی: نمونه
نوبت چاپ: اول، ۱۳۹۶
شمارگان: ۲۲۰۰
قیمت: ۸۰۰۰۰ تومان

سرشناسه: گرنٹ، R. G.

عنوان و نام پدیدآور: دایرةالمعارف مصور جنگجویان: ۲۵۰۰ سال زندگی دراماتیک
سربازان، از ساموایی های ژاپنی تا تاتیراندازهای آمریکایی / نویسنده آر. جی. گرنٹ؛
سرپرست مترجمان: قدیری، حامد، ۱۳۶۷.
مشخصات نشر: تهران: سایان، ۱۳۹۶.
مشخصات ظاهری: ۳۵۲ ص: مصور: ۲۸ × ۲۱ م.م.
شابک: ۹۷۸۶۰۰۸۱۶۹۰۱۴

وضعیت فهرست نویسی: فیبا

بازداشت: عنوان اصلی: Soldier: A Visual History of the Fighting Man

شناسه افزوده: باغبانی، نگار، ۱۳۶۸- رضازاده، حانیه سادات، ۱۳۶۱- اکبری، حمیدہ، ۱۳۶۱

رده بندی کنگره: ۵۵۷/۴۵۲۱۳۹۶

رده بندی دیویی: ۳۵۵/۰۹۲۲

شماره کتابشناسی ملی: ۶۶۴۶۹۸۱

راهنمای خرید کتاب

دایرةالمعارف مصور جنگجویان

تهران، خیابان انقلاب، خیابان فخر رازی، بن بست فاتحی داران، پلاک شش، واحد دو،
تلفن: ۶۶۹۷۷۸۲۵ - ۶۶۹۰۹۸۸۵

تهران، خیابان دماوند، خیابان سازمان آب، خیابان چهارم غربی، پلاک ۲۸
تلفن: ۷۷۲۵۴۱۰۵

فروش اینترنتی: www.gbook.ir

ارسال: تهران: ۶۶۹۰۹۵۵۸ - شهرستان ها: ۶۶۹۷۷۸۲۵

آدرس مراکز فروش این کتاب در کلیه شهرستان ها را از این شماره تلفن ها بخواهید:
۷۷۲۵۴۱۰۵ - ۸۸۲۰۸۲۶

© حق چاپ برای انتشارات سایان محفوظ می باشد.
هرگونه اقتباس و استفاده از تصاویر و محتوای این اثر منوط به اجازه کتبی از ناشر است.

فهرست

نیزه داران و تفنگ داران

۱۵۰۰ تا ۱۷۷۵ میلادی

پیش گفتار
مقدمه

فالانژها و لژیون ها

۶۰۰ قبل از میلاد تا ۴۵۰ پس از میلاد

۱۰۸	نگاه کلی
۱۱۰	نبرد پشه ها
۱۱۶	سربازان پیاده ی دوران رنسانس
۱۱۸	سرباز عثمانی
۱۲۴	جنگجویان گورکانی
۱۳۰	تفنگ داران انگلیسی
۱۳۸	سربازان اروپایی قرن هفدهم
۱۴۰	ارتش های اروپایی قرن هجدهم

۱۴	نگاه کلی
۱۶	هویت های یونان
۲۶	لژیون روم
۴۲	دشمنان روم

سوارنظام و فوج

۴۵۰ تا ۱۵۰۰ میلادی

۶۰	نگاه کلی
۶۰	واپسینگ
۶۶	سایر جنگجویان دوران واپسینگ ها
۶۶	شوالیه ی قرون وسطی
۷۸	جنگجویان سواره نظام قرون وسطی
۸۰	کمان دار انگلیسی
۸۶	سربازان پیاده نظام قرون وسطی
۸۸	سواره نظم مغول
۹۴	سامواری
۱۰۴	جنگجویان پیشاکلمبی

چریک‌ها و تکاوران

۱۹۴۵ تا زمان حاضر

سنگرها و نبردهای هوایی

۱۹۱۴ تا ۱۹۴۵ میلادی

امپراتوری‌ها و سرحدات

۱۷۷۵ تا ۱۹۱۴ میلادی

۳۱۰	نگاه کلی	۲۲۶
۳۱۲	لژیونر خارجی	۲۲۸
۳۱۸	نیروی دریایی ایالات متحده	۲۳۸
۳۳۰	چریک‌های ویت‌کنگ	۲۴۶
۳۳۸	جنگجویان چریکی مدرن	۲۵۲
۳۴۰	سرباز اس.ای.اس	۲۵۴
۳۴۶	سایر نیروهای ویژه	۲۶۴
۳۴۸	پیاده‌نظام مدرن غربی	۲۶۶

نگاه کلی	۱۲
پیاده‌نظام بریتانیایی	۱۴۶
فروندهای آلمان	۱۵۱
پیادانهای دیگر در جنگ جهانی اول	۱۵۶
پیاده‌نظام داخلی اسپانیا	۱۶۶
خلبان جنگنده نیروهای بریتانیایی سلطنتی	۱۷۰
خدمه‌ی زیردریایی آلمان	۱۸۰
خدمه‌ی تانک‌های شوروی	۱۹۰
خدمه‌ی سایر تانک‌ها در جنگ جهانی دوم	۲۰۰
خدمه‌ی بمبافکن‌های بریتانیایی	۲۰۴
خلبانان هواپیماهای شکاری جنگ جهانی دوم	۲۱۰
مأموران اس.ای.اس	۲۱۶
چتربازان آمریکایی	۲۲۲

نگاه کلی	۱۲
تفنگ‌دار آمریکایی	۱۴۶
نیروهای جنگ انقلاب آمریکا	۱۵۱
سواره‌نظام فرانسه	۱۵۶
دیگر سربازان ارتش ناپلئون	۱۶۶
کت‌فرم‌های بریتانیایی	۱۷۰
ملوان بریتانیایی	۱۸۰
پیاده‌نظام اتحادیه	۱۹۰
پیاده‌نظام کنفدراسی	۲۰۰
جنگجوی مانوری	۲۰۴
جنگجوی زولو	۲۱۰
جنگجوی سو	۲۱۶
جنگجویان جنگ‌های سرخپوستی	۲۲۲

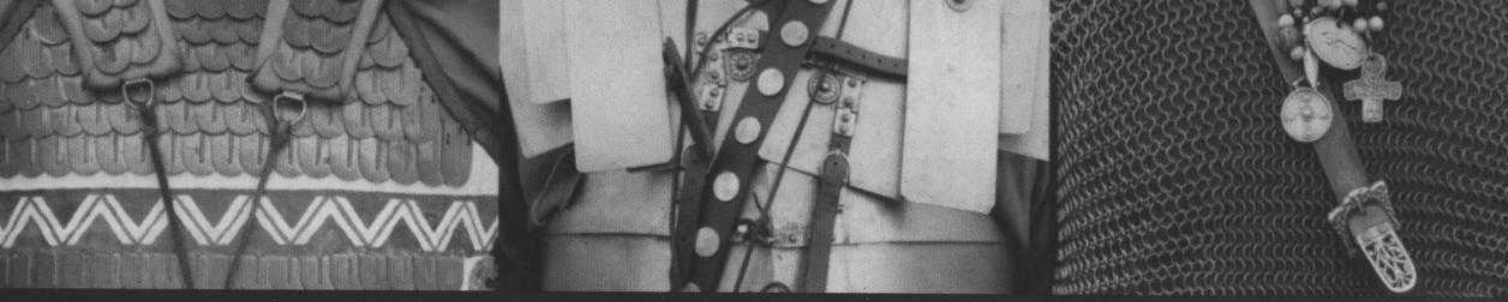

پیش‌گفتار

من نمی‌توانم واضح و مبسوط بگویم که چه چیزی مرا به زندگی سربازی سوق داد. یقیناً در خانواده‌ی ما سنت خدمت نظامی از قدیم وجود داشته است. و رای این سنت خانوادگی، یک نیروی نامرئی و قدرتمندتر نیز در کار بود. روزگاری کیلینگ نوشته بود که «سربازی مانند حرکت قزل‌آلا به سوی دریا، سمت صدای سلاح‌ها می‌روند.» پُربراه نیست این حرف. هنگ سلطنتی ایرلند که در آن خدمت می‌کردم با بیش از سه‌هزار سال تاریخ و با نیروی هوایی ویژه‌ی بسیار جوانش، نشانه‌ای ماندگار بر من نهاد. همین هنگ بود که من را به انسانی که هستم تبدیل کرد.

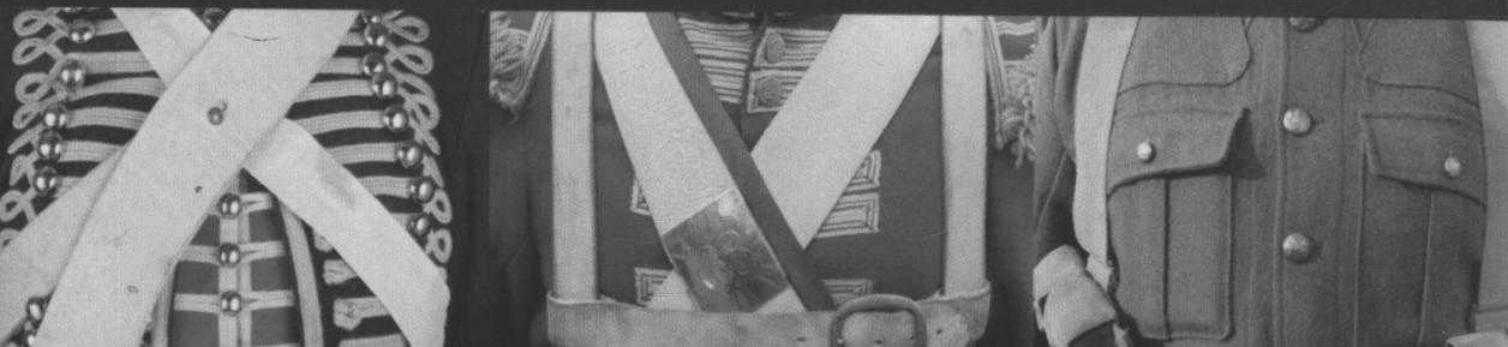
در جوامع مدرن، یعنی جهان اول پول‌دار، که خدمت نظامی بیش از پیش به افراد جسور و هوشمند منحصر می‌شود، امتیاز تعلق داشتن به یک واحد نظامی حرام‌ای پُربراه است که شخصیت و منظر افراد و همچنین نحوه‌ی درک‌شان از جهان را تغییر می‌دهد. البته هزینه‌های سربازی در این چنین نیروهائی، که بیش‌ترین مقدار آن صرف پرداخت حقوق‌شان می‌شود، برای ملت‌ها بسیار سرسام‌آور است. اما آیا همیشه این‌طور نبوده که جنگجویان نخبه چنین امتیازات منحصر به فردی دریافت می‌کرده‌اند؟

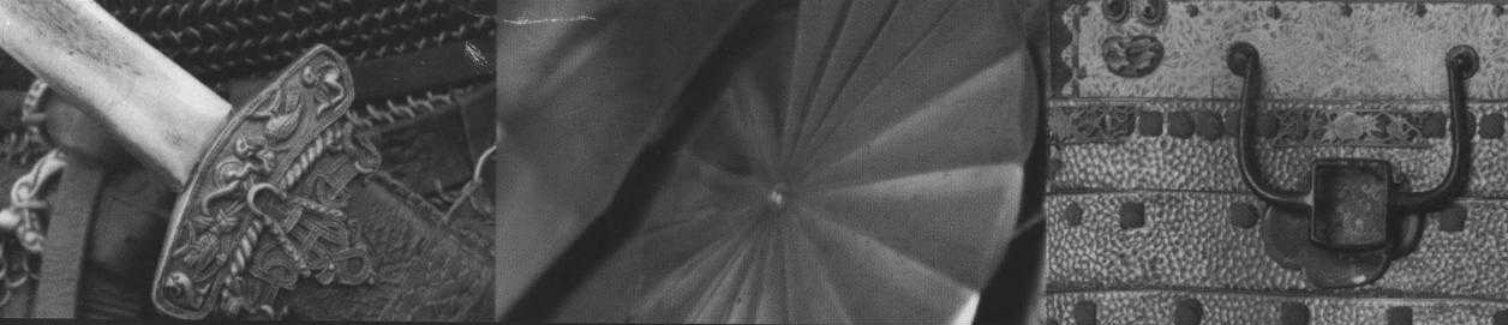
از دوران ماقبل تاریخ نیز جوامع نخبگان جنگجویان را حفظ کرده و گسترش می‌دادند. خیلی از آن‌ها محافظان شاه و امپراتور بودند و برخی دیگر، مثل ایمنی‌های آفریقایی یا هنگ‌های اسپارتی، تجسمی از قواعد جنگاوری‌ای بودند که با تار و پود جامعه‌شان آمیخته شده بود. بعضی‌شان نخبگان ممتازی بودند که از جامعه جدا بودند؛ مثل گارد سلطنتی ناپلئون. برخی هم آن‌چنان تاثیرگذار بودند که قدرت همان دولتی را به چالش کشیدند که آن‌ها را برای حفاظت از خودش به وجود آورده بود؛ مثل کاری که جان‌نثاران عثمانی در قرن هجدهم انجام دادند. در این میان، یک چیز همواره برقرار بوده است. در طول هزاران سال، تشکیلات نظامی از تالی از جامعه‌ای است که از آن برخاسته و مشوق و حامی‌اش معیارهای همان جامعه است. این تشکیلات‌ها نه تنها ارزش‌های جوامع‌شان را منعکس می‌کنند، بلکه نشان می‌دهند که جوامع‌شان آرزو دارند به چه شکلی باشند و چگونه دیده شوند. اساساً جوامع مختلف جنگجویان‌شان را با التفات به همین نکته سروسامان می‌بخشند و همین نکته باعث می‌شود جنگجویان جایگاهی منحصر به فرد داشته باشند. در جوامع آسیایی، سنت جنگ و جنگاوری در قبایل و طبقات حفظ شده است. در ژاپن، این

سنت تحت قواعد پوشش (روش جنگجویی) مدون شده است. در اروپا، مبانی گسترده‌ی مربوط به سنت نظامی از دل مفهوم قرون وسطایی «جوانمردی» گرفته شده است. البته در نقاط مختلف اروپا تعدادی از سنت‌های نظامی متفاوت نیز رشد کرده‌اند. در بریتانیا و قلمرو تحت امپراتوری اش، هر هنگ و لشکر سنت نظامی‌اش را حفظ می‌کرد و تاریخچه‌اش تا روز اول تأسیسش را حفظ بود. در پروس و پس از آن در امپراتوری آلمان، دولت‌ها بیش‌تر به تاریخچه‌ی خودشان به‌عنوان یک دولت تکیه می‌کردند اما برخی از واحدهای نظامی نخبه، تاریخ خودشان را حفظ می‌کردند. در همین زمان‌ها، فرانسویان مفهوم «غرور و تعصب نسبت به واحد نظامی» را در میان بیش‌تر واحدهای نظامی فرانسوی طرح کردند. اما در دل تک‌تک این سنت‌ها یک ریسمان واحد، یک غله‌ی برآمده از تاریخ، مجموعه‌ای از آداب و رسوم گروهی و نیز نیرویی نامرئی برای سرسپردن به وظایف وجود دارد به‌خاطر همین ریسمان و علقه‌ی مشترک است که حدود دوهزارسال، اساس و بنیاد شیوه‌ی سروسامان دادن به جنگجویان به‌کار رفته‌ی مختلف جهان یک‌سان باقی مانده است. کتاب «جنگجویان» شما را به دل این سنت نظامی می‌برد. در این کتاب، ویژگی‌های سسی گروه اصلی از سربازان و جنگجویان خاص (شامل نیروهای دریایی و هوایی) مطرح شده و بیش از هزاراد گروه دیگر نیز با جزئیات کم‌تری توصیف شده‌اند. این کتاب صرفاً شامل نخبگان جنگجوی امپراتوری نیست؛ بلکه سربازان بی‌تجربه و داوطلب را نیز دربرمی‌گیرد. درباره‌ی هر یک از گروه‌های اصلی، توضیحاتی کامل از تشکیلات و تجهیزات آن‌ها، بصیرت‌هایی درباره‌ی انگیزه‌های آنان و نهایتاً ارزیابی مختصری از دست‌یافته‌های آن‌ها به می‌شود. چنین توصیفی کمک‌تان می‌کند که روح هوپلیت‌های یونانی را درک کنید که چطور قانع شده بودند. در زندگی هیچ چیزی بهتر از این نیست که مجهز به یک نیرزه‌ی حدوداً سه‌متری در یک فالانز بایستند. کمک‌تان می‌کند که کتاب چشمان یک لژیونر به سرزمین‌های دور دست امپراتوری روم بنگرید و اطمینان کت‌قرمزهای بریتانیایی را درک کنید چگونه منظم می‌ایستادند و سریع‌تر و دقیق‌تر از دشمنان‌شان فشنگ‌گذاری و شلیک می‌کردند. ویژگی‌هایی از ارتش‌های مدرن‌تر نیز بیان شده‌اند که کمک‌تان می‌کند ریسمان پیوسته‌ی شجاعت، اطاعت و مهارتی را دنبال کنید که سربازان عصرهای مختلف تاریخ بشری را به یکدیگر پیوند می‌زند.

سرهنگ تیم کالینز

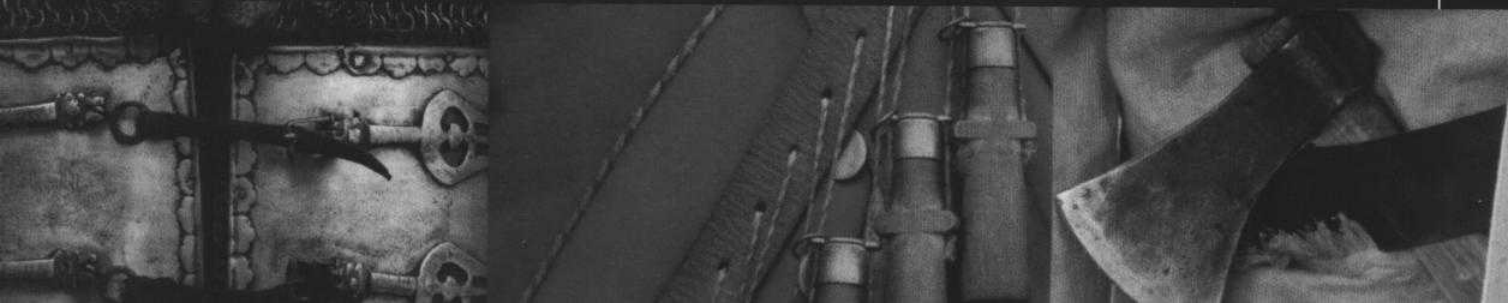
مقدمه

در همان زمان، سبک جنگیدن با آیین‌ها و تشریفات آمیخته می‌شد تا افراد را تشویق کنند که سلحشوری فردی‌شان را به نمایش بگذارند. در سرتاسر تاریخ جنگ و جنگاوری، این دو مؤلفه‌ی ظاهرا متناقض حضور پررنگی دارند: پیوند برادرانه‌ی مردان جنگجو و طلب افتخار شخصی.

گروه‌های برادرانه

در گروهان‌های جنگی که نخستین تشکیلات موقت نامی بودند، «پیوند با سایر افراد» و «فرد» با یکدیگر ترکیب می‌شدند. این گروهان‌ها مجموعه‌ای از جنگجویان بودند که بر پایه‌ی بیعت‌شان با یک رهبر، که جنگجویی با مهارت و شجاعت چشمگیر بود، کنار هم جمع شده بودند. این پیوند (مثل غارت و کسب مال و اموال) تنها بخشی از انگیزه‌های افراد برای حضور در این گروه‌ها بود. زیرا علاوه بر این، پیوند با رهبر و جنگ و جنگاوری این شانس را به افراد می‌داد که جایگاه‌شان در گروه را ارتقا ببخشند. تاکیتوس، نویسنده‌ی قرن نخست میلادی، توصیف کند، نوشت که در میان این جنگجویان، «مایه‌ی سرافکندگی یک رئیس بود که در شجاعت از همراهانش عقب بیفتد و مایه‌ی سرافکندگی همراهانش بود که از شجاعت رئیس‌شان جا بمانند.» تاکیتوس می‌گوید که گروهان‌ها مجبور بودند در به در دنبال جنگ بگردند زیرا «راه آسان

جوامع گذشته به باطنی از جنگ بسان یک فعالیت مثبت استقبال می‌کردند. برتران د بورن، آوازه‌خوان عصر قرون وسطی، می‌گفت: هیچ مردی با این نیست که بیستم کوچک و بزرگ به گول‌ها و سندق‌ها سقوط کرده‌اند و روی چمن‌ها افتاده‌اند. اربابان و اشراف قله‌ها و شهرهایشان را به رهن بگذارید اما هیچ‌گاه جنگ عقب‌نشینید!» البته در دنیای معاصر چنین تمایلاتی منسجم به ظاهر چندان متداول نیست. قدرت ویران‌گری سلاح‌های مدرن و فهرست بلندبالای کشته‌شدگان جنگ‌های مدرن، بیستم باعث شده‌اند که جنگ به امری غیرقابل تحمل تبدیل شود. با این حال، جنگ و جنگاوری هم‌چنان رشد می‌کند و سنت‌های جنگجویی هنوز حی و حاضرند. درواقع، به نظر می‌رسد که از همان روزگار جوامع پیشادولت، جنگجویان همراه ما بوده‌اند؛ طوری که علاوه بر شکار، جنگ نیز یکی از فعالیت‌های اصلی مردان به حساب می‌آمد. جنگ‌ها و نبردها با هر بهانه‌ای که آغاز می‌شدند، بخشی از آیین گذاری بودند که طی آن جوانان به دوره‌ی مردانگی‌شان پا می‌گذاشتند و همین آیین جایگاه مهمی در زندگی آیینی قبیله یا گروه داشت. جنگجویان اقلام و تجهیزاتی را به دست می‌گرفتند که با نمادهای دینی تزیین شده بودند. نبردها با قربانی کردن آغاز می‌شدند. غالبا مردانی که در سن و سال جنگیدن بودند، دور از دیگران و در گروه‌های منسجم زندگی می‌کردند تا پیوند میان‌شان را تقویت کنند.

هنوز در این جوامع سلسله مراتبی اسلام و نگرانی برقرار بود اما هدف شده بود محافظت و حفظ حاکم. بنابراین، مصادف با همان دوره‌ای که پاپ‌ها برای بالابری توصیفش می‌کند، خود فراعنه‌ی مصر این گونه تصویر می‌شدند: سوار بر ارایه‌ها دشمنان‌شان را به یک ضربه‌ی چماق شکست می‌دهند یا تیر و پیکان به سمت‌شان روانه می‌کنند. هنوز جنگیدن یک فعالیت محترم بود اما صرفاً در جایی که

سربازان و جنگجویان

البته در طول اعصار مختلف، بسیاری از مردان رزم بوده‌اند که هیچ اشتیاقی برای جنگیدن نداشته‌اند. حدود پنج‌هزار سال پیش که اولین نظام‌های دولتی سلسله‌مراتبی تکامل یافتند، شکاف‌های کلاسی میان طبقه‌ی حاکم و طبقه‌ی زیردست، یا به عبارتی اغنیاء و فقرا ایجاد شد. حاکمان که برای گسترش امپراتوری‌شان یا دفاع از آن آتش جنگ‌ها را می‌افروختند، مردانی از طبقات پایین جامعه

این حس که باید خود را وقف کسب افتخار برای لژیون‌شان کنند و علاوه بر آن، باید خود را در معرض قوانین دقیق نظامی قرار دهند. آن‌ها هیچ رویایی برای کسب افتخار فردی نداشتند و به جای آن، هدف فروتنانه‌تری داشتند: در سلسله‌مراتب نظامی‌شان ارتقا بیابند. قرن هفدهم و هجدهم میلادی که ارتش‌های مدرن و منظم اروپایی گسترش پیدا کردند، باز هم انضباط و مشق نظامی هسته‌ی برنامه‌هایی بود که طی آن، مردانی که غالباً در نگاه افسران مافوق، تفاله‌های جامعه بودند به رزمندگانی دلیر و قابل اتکا تبدیل می‌شدند. البته اصول اساسی کسب افتخار و مراعات از یادها نرفت؛ زیرا نظام دسته‌بندی مدرن که مبتنی بر هنگ و لشکر و ... بود، سربازان را به جزیی از یک تشکیلات ماندگار تبدیل می‌کرد که می‌توانستند با نماد و نمادین و شهرت و آوازه‌ی آن هم‌ذات‌پنداری کنند. اما در چنین سلسله‌مراتبی، استعداد و ابتکار عمل فردی به‌شدت سرکوب می‌شد. در ارتش‌های یکتواخت، ذات زندگی نظامی تبدیل سلسله‌مراتب ثابت رسته‌ها و اطاعت بی‌چون‌وچرا از برترین.

سرباز - شهروندان

مفهوم سرباز - شهروند مدیون اهالی یونان باستان است. قرن پنجم پیش از میلاد، در آتن، زره به تن کردن و تبدیل شدن به یک سرباز پیاده‌ی گردن‌کلفت هوپلایت که در ازای خدماتش پولی دریافت نمی‌کند هم یک وظیفه برای شهروندان آزاد بود و هم شأن و جایگاه ممتازی برای آن‌ها به

ربطی به جاه و مقام و قدرت می‌داشت. مثلاً رویکرد شوالیه‌های اسپانیا و عالی‌رتبه در اروپای قرون وسطی چنین بود: این شوالیه‌ها سربازان پیاده‌ای که از طبقات فرودست جامعه جذب می‌شدند را تحقیر می‌کردند. غالباً در تاریخ اروپا، کافور و سرگرم و سرباز صرف متناظر است با اولویت مرد ساده‌دل. اما حتی در جوامع سلسله‌مراتبی که قبل از فردوسی سرشت کلمب در آمریکا ساکن بودند (مثل آزتک‌ها، ایماکاها، مایاها و از اسب استفاده نمی‌کردند هم جنگجویان نیمه‌شوالیه‌ای به وضوح از توده‌ی فرودست سنگ‌انداز متمایز بودند).

رزم‌آوران در میدان عمل

به رغم میل جنگجویان اشرافی که جنگ را عرصه‌ای برای نمایش اوج شجاعت فردی می‌دانستند، همیشه جنگ و جنگاوری از ریشه و اساس فعالیتی در کف میدان جنگ بود که پیروزی یا شکست در آن می‌توانست آینده‌ی کل جامعه را مشخص کند. تاریخ پر است از نمونه‌هایی که در آن، مردانی از طبقات پایین‌تر که به‌خوبی سازمان‌دهی و مجهز شده‌اند با رویکردی واقع‌بینانه‌تر و کم‌تر فردی، جنگجویان نخبه را از میدان به در کرده‌اند؛ لژیون‌های امپراتوری روم فضایی فراهم کردند که یک نیروی حرفه‌ای ایجاد شود که شغل‌شان سربازی بود و از طبقات پایین جامعه جذب شده بودند ولی طوری تربیت شده بودند که به سطح بالایی تأثیرگذاری در میدان جنگ رسیده بودند. روح این سربازان را پر کرده بودند از حس قوی انجام وظیفه و

در این دوره از جنگ و جنگاوری، جوامع غربی آگاهانه می‌کوشیدند روحیه جنگاوری را حفظ و احیا کنند. بچه‌مدرسه‌ای‌ها فکر و ذکرشان افتخار مُردن در راه وطن بود. جنگجویان زمان‌های گذشته را هم چون قهرمانانی مدح می‌کردند که می‌بایست الگو باشند.

در دوره‌ی جنگ داخلی آمریکا (۱۸۶۱ تا ۱۸۶۵ میلادی) و بعدتر در جنگ جهانی اول (۱۹۱۴ تا ۱۹۱۸)، مردان جوان بسیاری که اتفاقاً صلح‌دوست بودند ولی اشتیاق داشتند که خودشان را در دل معرکه‌ی تیرد بیازمایند، نشانای رای حضور در جنگ ثبت‌نام کردند. اما نبردهای ویران‌گر قرن بیستم میلادی در کل نتوانستند وعده‌ی ماجراجویی‌های قهرمانانه را محقق کنند. تبلیغات‌چی‌های وطن‌پرستی که دنبال جنگجویان افتخارآفرین می‌گشتند، افراد نخواهش را در میان خلبانان تراز اول جنگنده‌های دو جنگ جهانی پیدا می‌کردند. میان سربازان نخبه‌ای مثل گارد توفان آلمان می‌شدند. قهرهای جنگجویان گمنام در قبرستان‌های انبوه نظماً به پاس شجاعت و قداست مردان معمولی بر پا شده‌اند. بیست نژادهای مدرن را صادقانه‌تر به نمایش می‌گذارند. سربازانی که در نبردهای گیتسبرگ، سُم یا نرماندی مجروح شده‌اند، مدتی است کم‌شباهت به جنگجوها که بالطبع می‌باید در دفتر کارش می‌بود یا در کارخانه یا بر سر زمین کشاورزی. با این حال، وقتی این غیرنظامیان بونفتم‌پوش مجبور شده‌اند با در گود تیرد بگذارند، بارها نشان داده‌اند که رزمندگانی پراپت‌اند.

ارمغان می‌آورد. این ایده به مذاق اروپایی‌های مدرن خوش آمد و باعث شد در دوره رنسانس (یعنی قرن‌های پانزدهم و شانزدهم میلادی) دوباره این مفهوم را طرح کنند. در انقلاب فرانسه در سال ۱۷۸۹، ایده باعث شد کل مردم تبدیل شوند به شهروندان برابری که می‌بایست جان تازه‌ای به چنین نیرویی (یعنی سرباز-شهروندان) می‌دادند.

سال ۱۷۹۳، «سربازان توده»ی رنسانس به نام «مردان» خدمت اجباری را مطرح کردند. اما این خنجر به خاطر اعمال دلخواه قدرت طبقه‌ی حاکم بر زیردستانش، بلکه برای توجیه آن مدعی شدند که شهروندان یک کشور را می‌تواند برای ملت‌شان بجنگند. تغییر در نحوه‌ی مواجهه با سرباز، حتی در ارتش‌هایی که علیه فرانسه‌ی انقلابی می‌جنگیدند، بازتابی از تغییری بود که به خاطر این ماجرا در جایگاه سرباز پیش آمده بود. در دستورالعمل بریگاد تفنگداران بریتانیا که سال ۱۸۰۰ شکل گرفت، آمده است که یک افسر «باید فرامی‌بخشد را با زبان نرم و احترام‌آمیز نسبت به افراد تحت فرمانش صادر کند» و «وظیفه‌ی مذکور باید از صمیم قلب و از روی تمایل انجام شود نه صرفاً به خاطر آن‌که دستور است و تبعیت از دستور الزامی است». مردانی که ۶۰ سال پس از این ماجرا در جنگ داخلی آمریکا حضور داشتند هم افسران‌شان را خودشان انتخاب می‌کردند و در بسیاری از موارد، تنها زمانی که آن‌ها را مناسب این جایگاه می‌دیدند از دستورات‌شان اطاعت می‌کردند.

بسیج شهروندان به دولت‌های مدرن اجازه می‌داد که به‌طور بالقوه میلیون‌ها نفر برای ارتش میدانی‌شان داشته باشند.

